

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

Srdce Ježíšovo, králi a střede všech srdcí, smiluj se nad námi!

Každoročně prožíváme červen jako měsíc úcty k Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu, jehož liturgická oslava připadla letos na 11. června. Tento den je úmrtním dnem Gertraud von Bullion (*11. 9. 1991 - +11. 6. 1930), ženy stojící na počátku hnutí žen v Schönstattu a velké ctitelky Ježíšova Nejsvětějšího srdce. Láska ke Kristu, zvláště přítomnému v eucharistii, ji pomáhala vyrovnat se s nelehkými životními situacemi a nakonec přijmout kříž nemoci a smrt jako odpověď lásky.

S myšlenkami Schönstattu se Gertraud seznámila jako ošetrovatelka na frontě 1. světové války. Musela překonat četné překážky, než dosáhla svého cíle, aby otevřela bránu Schönstattu také ženskému světu. Soukromým

zasvěcením 8. prosince 1920 byla Gertraud spolu se svou sestřenicí přijata s vědomím P. Kentenicha do Apoštolského svazu. Brzy se přidaly další zájemkyně, které se 16. 4. 1925 slavnostně zasvětily Bohu a Panně Marii navždy. Jako ustanovená oblastní vedoucí psávala Gertraud svým spolusestrám dopisy, které vypovídají o hloubce její víry a apoštolské horlivosti, kterými podněcovala k vážné výchovné práci, k růstu v lásce k Bohu, Panně Marii a lidem. V jednom dopise z 12. června 1923 píše (citováno z Dopisů a písemností Gertraud von Bullion, str. 214 – 219):

„Moje milé svazové sestry! (...)

Pěkná doba, jedna z nejkrásnějších v církevním roce, je zase za námi. (...)

Květen, měsíc Panny Marie je však pouze uvedení do června, také zde je to Matka Krále nebe a země, která

nás k němu vede, která nás otevírá jeho Božskému srdci, jež se utvořilo v jejím panenském lůně. Moje milé, jsme ještě v oktávu slavnosti Nejsvětějšího srdce Ježíšova a modlíme se s vroucností: „**Králi a střede všech srdcí, smiluj se nad námi!**“ Zdá se mi, jako by pro nás ve Svazu nebylo lepšího vyzvání! Není v tomto volání k Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu vyjádřen jinými slovy náš svazový ideál? Není to také vyjádření našeho osobního ideálu? Co chceme? Nábožensko-mravní obnovu světa v Kristu skrze Marii. Jinými slovy, Kristus se má stát zase neomezeným vládcem a králem duší, které jsou skrze křest jeho, avšak nevěří a bloudí, ale i těch, ke kterým poselství o jediném, pravém Bohu ještě neproniklo. My jsme Kristovi bojovníci, on se chce lidem nabízet, aby se jeho království rozšiřovalo. Nutně by nás k tomu nepotřeboval, jeho moudrost a všemohoucnost by našla i jiné prostředky, ale ve své nekonečné dobrotě se Bůh vydal potřebě lidského srdce, které nachází svou blaženost v tom, dávat lásku, druhé obšťastňovat; v neposlední řadě nám ale chtěl dát Bůh příležitost, abychom si získaly po poctivých bojích a zápasech cenu vítězství. Jsme však skutečně bojovníci za království našeho krále? Zápasíme skutečně o duše? Naše modlitba by vlastně měla být bojem s Boží spravedlností. Měly bychom Bohu nabízet prosbu za prosbou,

obět' za obětí, když jsme posvěceny skrze Kristovu nekonečnou zásluhu, aby Boží milosrdenství zvítězilo a darovalo nám duše, které jsou od něj ještě daleko. Bojovníci Krista jsme my, my tedy musíme také do bezprostředního boje o duše. (...)

Král a střed všech srdcí se má ale stát Božským srdcem. Jeden může být králem a přece ne středem, kolem kterého se všechno točí, který k sobě všechno táhne. **Osobní ideál nám však říká, že střed tvého života je Bůh a jeho zájmy.** Ano, tak to chceme, o to usilujeme, ale ve všedním dnu našeho života to prostě vypadá jinak. Existuje tak mnoho věcí, které chtějí být středem našeho myšlení, cítění a konání, a ubíhají hodiny, leckdy dny, kdy Bůh nebyl středem našeho života. Tady bychom mohly být smutné, protože naše nadšení tak rychle vyprchalo a naše činnost není nic než ubohost a slátanina. Ale proč? Vlastní srdce není také nic jiného než malé království, které musíme krok za krokem dobývat pro krále srdce. Nemůžeme se tomu vyhnout, ač je to práce často tvrdší než s jinými dušemi. Nad tím ale nemáme truchlit a vzdávat to. Bůh, náš nejlepší otec, od nás neočekává, že budeme dokonalí za jeden den. Chce, aby se také nadpřirozený život v nás organicky rozvíjel a budoval. Začneme s málem tím, že si ráno při vstávání, při svatém přijímání a

potom také tu a tam během dne připomeneme (chci zůstat u výše uvedeného příkladu), že Bůh je přece střed mého života, že jeho zájmy jsou moje. Co z toho plyne za důsledek? Že se časem budu ptát, zda moje jednání a myšlení krouží okolo tohoto středu a že nyní začíná vědomá práce, abych svou každodenní činnost přizpůsobila Bohu a jeho zájmům. Určitý plánovaný postup je při tom nutný, neboť přece chceme, aby přiklání duše k jejímu středu se stalo zvykem, přirozenou nutností, tak jako padající kámen je tíhou neomylně přitahován k zemi. – **Silou zvyku, může se také říct cvičením, se zvyšuje přitažlivost vůdčí myšlenky, osobního ideálu.** V pochybnostech se bude potom ve způsobu našeho jednání rozhodovat vždy pro Boha a jeho zájmy, **dokonce budeme konat skutky, které bychom bez našeho osobního ideálu, bez středu našeho života nevykonaly. Podívejte se, tímto způsobem bude pozvolna celý náš život chápán z osobního ideálu, budeme uskutečňovat myšlenku Boha stvořitele, kterou o nás měl.**

Snad je vám také tímto zobrazením osobního ideálu objasněna nutná vnitřní souvislost s kráčením s Bohem. Co je kráčení s Bohem? Pater Kentenich nám pro to dal na pokračovacím setkání tak jednoduchou a výstižnou definici:

„Kráčení s Bohem je upřímně věřící, vroucně milující, radostně se obětující a stálá oddanost duše Bohu a jeho zájmům.“ Nekryje se to s tím, co jsme si už dříve o osobním ideálu říkaly, s všeobecným cílem člověka Boha poznat, milovat ho a jemu sloužit? (...)

Modleme se za sebe navzájem k Božskému srdci, aby do srdce každé z nás vložil oheň své lásky a stravující se apoštolskou horlivost, aby celý náš život jako nástroj naší Paní a Matky Marie, Prostřednice milostí, mohl sloužit jedinému účelu, učinit Boha králem a středem všech lidských srdcí!

Zdraví vás v lásce a věrnosti vaše Gertraud, sod. Ap., vedoucí oblasti“

Kéž bychom se každý den upřímně snažili být věrni Bohu, králi a středu našeho srdce, jako Panna Maria a s ní hledali cesty, jak splnit své apoštolské poslání dané osobním ideálem. Gertraud nám v tom může pomoci svým příkladem hluboké víry, obětavé lásky a pokorné vytrvalosti až do konce života.

V úmluvě lásky

Hana Nejerálová,
Schönstattský svaz žen

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku *Spoj nás v úmluvě lásky* je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz